

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **E. T.,** zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje,** se sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2014, č. j. KUOK 77908/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci ze dne 19. 7. 2016, č. j. 60 A 11/2016 – 12,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Následující skutkové okolnosti plynou ze správního spisu a nejsou mezi účastníky sporné.

[2] Dne 10. 12. 2013 Městský úřad Mohelnice (dále jen „prvostupňový správní orgán“) zahájil proti žalobci správní řízení na základě oznámení Policie ČR řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), jehož se měl

žalobce dopustit dne 9. 10. 2013. Současně žalobce předvolal k ústnímu jednání na den 14. 1. 2014.

[3] Dne 30. 12. 2013 byla prvostupňovému správnímu orgánu doručena plná moc ze dne 17. 12.2013, z jejíhož obsahu vyplývá, že žalobce zmocňuje k zastupování v předmětném přestupkovém řízení pana K. S., trvale bytem U S., Š., který si zvolil doručovací adresou e-mail X.

[4] Dne 14. 1. 2014 (tj. v den konání ústního jednání) se zmocněnec žalobce telefonicky z jednání omluvil pro tvrzenou účast při dopravní nehodě. Dne 17. 1. 2014 důvod omluvy doložil záznamem o dopravní nehodě sepsaným mezi účastníky nehody bez účasti policie, přičemž požádal o stanovení nového termínu ústního jednání.

[5] Prvostupňový správní orgán nařídil nové ústní jednání na den 13. 2. 2014, přičemž předvolání doručil poštou žalobci, a dále vyrozumění o konání jednání odeslal dne 22. 1. 2014 zástupci žalobce na elektronickou adresu X, z níž došlo správnímu orgánu oznámení o tom, že příslušná elektronická adresa nepodporuje potvrzení o doručení, tudíž lze toliko konstatovat, že zpráva byla odeslána. Dne 24. 1. 2014 odeslal prvostupňový správní orgán zástupci žalobce vyrozumění poštou na adresu jeho trvalého pobytu, kde si však adresát písemnost nepřevzal. Dne 11. 2. 2014 odeslal K. S. prvostupňovému správnímu orgánu další omluvu z jednání s odůvodněním, že je předvolán k podání vysvětlení jakožto svědek trestného činu, což doložil. Požádal současně o odročení jednání a o doručování písemností na adresu X.

[6] Prvostupňový správní orgán tudíž nařídil nové ústní jednání na den 11. 3. 2014, přičemž předvolání opět doručil poštou žalobci, a dále vyrozumění o konání jednání odeslal dne 14. 2. 2014 zástupci žalobce na změněnou elektronickou adresu X, z níž došlo správnímu orgánu rovněž oznámení o tom, že tato adresa nepodporuje potvrzení o doručení, tudíž lze toliko konstatovat, že zpráva byla odeslána. Dne 17. 2. 2014 odeslal zástupci žalobce vyrozumění poštou na adresu jeho trvalého pobytu, kde si však adresát písemnost nepřevzal.

[7] Prvostupňový správní orgán rozhodnutím ze dne 12. 3. 2014 uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Toto rozhodnutí doručoval zmocněnci žalobce poštou na adresu U S., Š., kde byla doručovatelkou dne 24. 3. 2014 zanechána výzva k vyzvednutí uložené zásilky. Adresát si zásilku nevyzvedl. Prvostupňový správní orgán vyznačil na rozhodnutí doložku právní moci ke dni 19. 4. 2014.

[8] Dne 2. 7. 2014 bylo prvostupňovému správnímu orgánu doručeno blanketní odvolání, označené jako „odvolání do neoznámeného rozhodnutí“. Odvolání za žalobce podal jeho zmocněnec, který sdělil, že se o existenci rozhodnutí dozvěděl toho dne od žalobce, jenž byl vyzván k úhradě nedoplatku za pokutu. Poukázal přitom na to, že v minulosti žádal o doručování na svou elektronickou adresu.

[9] Žalovaný následně v záhlaví specifikovaným rozhodnutím ze dne 26. 8. 2014 zamítl odvolání žalobce pro opožděnost a potvrdil rozhodnutí prvostupňového správního orgánu.

Dospěl k závěru, že prvostupňový správní orgán doručoval rozhodnutí v souladu s § 20 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, poštou na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce poté, co tento ani z jedné z elektronických adres, které jako adresy pro doručování postupně označil, nepotvrdil přijetí písemnosti v rozporu s § 19 odst. 8 správního řádu. Zásilka obsahující rozhodnutí se tudíž považuje za doručenou dle § 24 odst. 1 správního řádu desátým dnem ode dne zanechání výzvy doručovatelem, tj. dnem 3. 4. 2014. Lhůta pro podání odvolání tudíž žalobci marně uplynula dne 18. 4. 2014 a dne 19. 4. 2014 rozhodnutí nabylo právní moci. Odvolání podané dne 2. 7. 2014 bylo proto podle žalovaného podáno opožděně.

[10] Žalovaný doručil rozhodnutí zmocněnci žalobce poštou na adresu U S., Š., kde byla doručovatelkou dne 28. 8. 2014 zanechána výzva k vyzvednutí uložené zásilky. Adresát si zásilku nevyzvedl. Dne 9. 9. 2014 byla zásilka vložena do schránky. Žalovaný vyznačil na rozhodnutí doložku právní moci ke dni 8. 9. 2014.

[11] Dne 7. 3. 2016 se k prvostupňovému správnímu orgánu dostavila Š. Š., zmocněná žalobcem k vyzvednutí kopie správního spisu. Ta jí byla následně zaslána do datové schránky.

II. Právní názor krajského soudu

[12] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, jejíž včasnost odůvodnil nesprávným postupem žalovaného při doručování. Podle žalobce mu napadené rozhodnutí žalovaného bylo doručeno až okamžikem, kdy jeho zmocněnkyně nahlédla do spisu.

[13] Krajský soud žalobu odmítl pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. neboť neshledal vady v postupu žalovaného ani prvostupňového správního orgánu při doručování jejich rozhodnutí.

[14] Podle krajského soudu s odkazem na konstantní judikaturu, nemá-li být správní proces přehlídkou „bezduchých a neužitečných legalistických rituálů“, je na místě takový výklad § 19 odst. 8 správního řádu, že správní orgán je povinen zaslat na požadovanou elektronickou adresu pouze první písemnost v řízení zasílanou adresátovi, resp. první písemnost zasílanou adresátovi od okamžiku, kdy požádal o tento způsob doručování. Pokud účastník převzetí této písemnosti nepotvrdí (tak jako obecný zmocněnec v této věci), je správní orgán oprávněn další písemnosti zasílat rovnou tak, jako by adresát o doručování na elektronickou adresu vůbec nepožádal. Tento závěr pak platí pro celé správní řízení a žalovaný tedy rovněž nepochybil, doručoval-li žalobou napadené rozhodnutí tak, jako by zmocněnec o doručení na elektronickou adresu nepožádal.

[15] Rozhodnutí žalovaného proto bylo zmocněnci žalobce doručeno uplynutím úložní doby (§ 20 a § 23 správního řádu) dne 7. 9. 2014 a lhůta pro podání žaloby uplynula dnem 7. 11. 2014. Žaloba podaná až dne 29. 4. 2016 byla proto opožděná. Následné nahlížení do spisu žalobcovou zmocněnkyní nemělo na běh lhůty pro podání žaloby žádný vliv.

[16] Názor žalobce, že se v posuzované věci nejednalo o případ, kdy žalovaný nebyl z důvodů technické překážky schopen odesílat elektronickou poštu na elektronickou adresu zástupce žalobce, krajský soud pro úplnost rovněž odmítl. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016, č. j. 2 As 25/2016 – 38, jímž byla zamítnuta kasační stížnost žalobce proti usnesení o odmítnutí žaloby ze dne 14. 12. 2015, č. j. 60 A 11/2014 – 28, a který se týkal obdobné procesní strategie stěžovatelova zmocněnce. Ta spočívá v tom, že zmocněnec K. S. mění doručovací adresu v průběhu správního řízení tak, že nejprve požádá správní orgán o doručování na elektronickou adresu X, a následně o doručování na elektronickou adresu X. Na doručování na posledně uvedenou elektronickou adresu však nebyl žalovaný až do roku 2015 technicky vybaven, o čemž byl zmocněnec informován již z jiných řízení, v nichž zastupoval jiné přestupce, a tudíž o doručování na tuto adresu žádal s vědomím, že bude neúčelně prodlužováno řízení. Zmocněnec navíc z této adresy nečinil svá podání, ta odesílá z prvně uvedené adresy X (také opatřena elektronickým zaručeným podpisem), nicméně ani z této adresy přijetí písemností zásadně nepotvrzuje a na adrese pobytu poštu řádně nepřebírá. Až po uplynutí lhůty dle § 20 zákona o přestupcích se pak (případně nový) zmocněnec přestupce dostaví ke správnímu orgánu za účelem nahlížení do spisu, a argumentuje tím, že právě tento den je dnem doručení rozhodnutí.

III. Obsah kasační stížnosti

[17] Proti napadenému usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a navrhuje zrušení usnesení krajského soudu.

[18] Krajský soud nesprávně uzavřel, že rozhodnutí žalovaného bylo doručeno zástupci stěžovatele dne 7. 9. 2014. K doručení žalobou napadeného rozhodnutí toho dne ovšem nedošlo, neboť žalovaný rozhodnutí vypravil toliko na adresu trvalého pobytu zástupce stěžovatele, přestože zástupce sdělil žalovanému elektronickou adresu k doručování.

[19] Podle krajského soudu zástupce stěžovatele požádal žalovaného dvojím podáním (jedním učiněným k prvostupňovému správnímu orgánu, druhým adresovaným žalovanému generálně) o doručování písemností na elektronickou adresu, prvostupňový správní orgán se následně pokusil zástupci stěžovatele na předmětnou elektronickou adresu doručit jednu písemnost (předvolání k ústnímu jednání), avšak zástupce přijetí písemnosti nepotvrdil. Krajský soud pak žalobu odmítl primárně s odůvodněním, že správní orgán je povinen na požadovanou elektronickou adresu doručit pouze první písemnost v řízení, a není-li její přijetí potvrzeno, smí správní orgán doručovat písemnosti nadále tak, jakoby adresát o jejich doručení na e-mail nežádal. Právní posouzení věci soudem však bylo aplikováno na nesprávné skutkové zjištění.

[20] Přijetí písemnosti stěžovatel řádně potvrdil zprávou opatřenou uznávaným elektronickým podpisem. Připustil, že pro jeho tvrzení absentuje opora ve správním spise, a navrhl proto provést při jednání soudu důkaz výtiskem e-mailu na podporu svého tvrzení (pokud by následně žalovaný označil výtisk e-mailu za nedostatečný, mohl by stěžovatel reagovat dalšími důkazními návrhy – originálem e-mailu či znaleckým posudkem). Situace,

kdy je k posouzení včasnosti podané žaloby nutné provedení důkazů, není nijak výjimečná. V posuzované věci nebylo důvodu, proč by soud neměl stěžovatelem navržený důkaz provést. Provedením tohoto důkazu by byla vyvrácena hypotéza krajského soudu, tj. že žalobce doručení písemnosti nepotvrdil.

[21] Krajský soud odmítl žalobu předčasně, na základě právního názoru spočívajícího na nesprávném faktickém zjištění, které žalobce činil již v žalobě sporným a navrhoval důkaz k prokázání opaku.

[22] V další části kasační stížnosti, samotným stěžovatelem označené jako nepodstatné vyjádřil stěžovatel nesouhlas se závěry judikatury ohledně výkladu § 19 odst. 8 správního řádu. Z textu zákona, ani ze záměru zákonodárce nevyplývá, že by správní orgán mohl v důsledku nepotvrzení doručení jedné písemnosti zaslané na stanovenou elektronickou adresu rezignovat na elektronické doručování dalších písemností. Současně předestřel svou možnou motivaci k používání adresy s diakritickým znaménkem.

[23] Krajský soud konstatoval, že žalovaný nemohl z technických důvodů na elektronickou adresu s diakritickým znaménkem písemnosti doručovat, a zároveň připustil, že žalovaný sám toto netvrdil. Soud však měl posuzovat pouze argumentaci stran. Pokud by žalovaný tvrdil, že ke konkrétnímu dni (či období) nemohl písemnosti z technických důvodů vypravovat na e-mail obsahující diakritiku, mohl by stěžovatel takové tvrzení rozporovat a navrhovat důkazy k podpoře svého tvrzení. Krajský soud se zde pasuje do role „obhájce“ žalovaného, kdy takovým postupem dochází k porušení práva stěžovatele na spravedlivý proces, jakož i k porušení zásady rovnosti zbraní. Krajský soud nemůže žalobu odmítnout z důvodu, který není tvrzen žalovaným v soudním řízení, ani není obsažen v žalovaném rozhodnutí, nebo jinak nevyplývá ze spisu.

[24] Zástupce nevěděl, že žalovaný není schopen doručovat písemnosti na elektronickou adresu obsahující diakritiku v období, kdy jej o takový způsob doručování požádal, případně, kdy mu žalovaný své rozhodnutí doručoval a krajský soud to ani neprokázal. Bylo by přirozenou reakcí žalovaného, pokud by nebyl schopen písemnosti na elektronickou adresu obsahující diakritiku doručovat, aby tak žalobci sdělil v návaznosti na jeho požadavek o doručování písemností na takovou elektronickou adresu, doručený žalovanému dne 28. 5. 2014.

[25] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[26] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[27] Kasační stížnost není důvodná.

[28] Důvodem, proč krajský soud odmítl žalobu podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., byla opožděnost žaloby. Podle stěžovatele však žalovaný měl povinnost doručovat na elektronickou adresu sdělenou zmocněncem v průběhu správního řízení, nikoliv na adresu pobytu zástupce stěžovatele, na kterou mu nadto byla písemnost doručena fikcí. Podle stěžovatele mu bylo rozhodnutí doručeno až okamžikem nahlédnutí zmocněnkyně do spisu a žaloba tudíž byla podána včas.

[29] Nejvyšší správní soud se tedy nutně zabýval kasační námitkou včasnosti žaloby. Pro nyní projednávaný případ je rozhodné, zda žalovaný (jakož i prvostupňový správní orgán) postupoval správně při doručování napadeného rozhodnutí.

[30] Podle § 19 odst. 3 správního řádu platí, že „[n]*evylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.*“

[31] Podle § 19 odst. 8 správního řádu „[p]*ísemnosti uvedené v odstavci 4 se na požádání adresáta doručují jiným způsobem podle tohoto zákona; v takovém případě platí, že písemnost je doručena třetím dnem ode dne, kdy byla odeslána. V případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odstavec 9), doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.*“

[32] V rozsudku ze dne 30. 3. 3016, č. j. 10 As 5/2016 – 36, pak Nejvyšší správní soud vyslovil: „*Pokud správní orgán zjistí, že doručování na elektronickou adresu (§ 19 odst. 3 správního řádu z roku 2004) k urychlení řízení nepřispěje, a neshledá ani žádné jiné důvody opodstatňující takovéto doručování, je oprávněn účastníkovi na požadovanou elektronickou adresu písemnosti nezasílat. Písemnosti tedy doručuje, jako by účastník o doručování na elektronickou adresu vůbec nepožádal. Správní orgán je však v takovém případě povinen účastníkovi řízení sdělit, že mu na jím požadovanou elektronickou adresu doručovat nebude včetně důvodů tohoto postupu (§ 4 odst. 3 a 4 správního řádu z roku 2004). Pokud správní orgán nevyužije shora uvedenou možnost a bude účastníkovi na jím uvedenou elektronickou adresu doručovat, ovšem účastník převzetí této písemnosti nepotvrdí, je správní orgán oprávněn všechny následující písemnosti zasílat bez dalšího tak, jako by adresát o doručování na elektronickou adresu vůbec nepožádal (§ 19 odst. 8 správního řádu z roku 2004).*“

[33] Pro vypořádání této námitky jsou stěžejní následující skutková zjištění Nejvyššího správního soudu z obsahu správního spisu: Prvostupňový správní orgán poté, co zmocněnec stěžovatele dne 11. 2. 2014 požádal o doručování písemností na novou elektronickou adresu X, odeslal na předmětnou adresu dne 14. 2. 2014 vyrozumění o konání odročeného jednání dne 11. 3. 2014. Zmocněnec žalobce však následně nepotvrdil doručení písemnosti zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy (která se nevrátila jako nedoručitelná, prvostupňovému správnímu orgánu se pouze vrátilo oznámení o tom, že

příslušná elektronická adresa odesílání potvrzení o doručení nepodporuje). Následně již prvostupňový správní orgán, a poté i žalovaný, právě s odkazem na uvedené nepotvrzení doručení písemnosti odeslané dne 14. 2. 2014, doručovali tak, jako by zmocněnec o doručení na elektronickou adresu nepožádal, tj. poštou na adresu jeho trvalého pobytu.

[34] Nejvyšší správní soud neshledal na výše popsaném postupu při doručování žádné pochybení ze strany žalovaného, jakož ani prvostupňového správního orgánu. Ze zmocněncem zvolené elektronické adresy nedošla potvrzení o doručení zprávy, pouze potvrzení o jejím odeslání. Správní orgány tedy plně v souladu s § 19 odst. 8 věty třetí správního řádu přistoupily k doručování na zmocněncem uvedenou adresu trvalého pobytu tak, jako by zmocněnec o doručení na elektronickou adresu ani nepožádal. V souladu s výše citovanými závěry správních soudů tak po dvou marných pokusech o doručování na zmocněncem zvolené elektronické adresy následně postupovaly i u dalších doručovaných písemností. Ani žalovaný nepochybil, pokud (veden zásadou jednoty řízení) doručil rozhodnutí o odvolání již rovnou na adresu trvalého pobytu zmocněnce. Rozhodnutí žalovaného tedy nabylo právní moci dne 8. 9. 2014 a stěžovatel podal správní žalobu dne 29. 4. 2016 opožděně.

[35] Řádné doručování písemností účastníkům správního řízení, respektive jejich zmocněncům, představuje jednu ze základních záruk reálné možnosti ochrany jejich práv, která mohou být v těchto řízeních dotčena. Judikatura správních soudů proto soustavně a dlouhodobě klade na řádné a průkazné doručování ve správním řízení značný důraz (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2012, č. j. 7 Afs 18/2012 – 27, ze dne 3. 2. 2016, č. j. 2 As 284/2015 – 41, nebo rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 12. 2010, č. j. 16 A 5/2010 – 47).

[36] Na druhou stranu, Nejvyšší správní soud nemůže nevidět systematické zneužívání vysokého standardu nároků správních soudů na doručování za strany některých osob, včetně zmocněnce v nyní posuzované věci. Zcela zjevně přitom nejde o prosazování zákonného postupu správních orgánů k ochraně subjektivních práv zastoupených účastníků, nýbrž o nepokryté obstrukce. Elektronické adresy (někdy s diakritickými znaménky) zvolené pro doručování jsou v průběhu řízení nezřídka měněny a především z nich není potvrzováno dojití písemností. Následuje nepřebírání písemností na adrese trvalého pobytu. To jsou, spolu s opakovanými omluvami z ústního jednání praktiky, známé Nejvyššímu správnímu soudu z již bezpočtu obdobných případů (kromě výše citovaných např. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. ledna 2016, č. j. 1 As 104/2015 – 30, ze dne 26. 5. 2016, č. j. 1 As 157/2015 – 40, nebo ze dne 30. 11. 2016, č. j. 1 As 230/2015 – 34). Jejich smyslem není obrana oprávněných zájmů zastoupených účastníků správních řízení ale pouze vytváření komplikovaných procesních situací, jejichž více či méně úspěšné řešení správními orgány je následně napadáno ve správním soudnictví. To vše zjevně s jediným cílem: v maximu případů dosáhnout takového prodlužování správního řízení, aby došlo k zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné doby k jeho projednání. Takovému jednání ale správní soudy nemají a nemohou poskytovat ochranu. Zneužívání práva není výkonem práva a nepřísluší mu soudní ochrana (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 – 48).

[37] Soud má na základě rekapitulace průběhu řízení před správními orgány za prokázané, že nyní projednávaná věc je další z řady případů, kdy se zastoupení stěžovatelé pokoušejí systematickým zneužíváním procesních práv zabránit věcnému projednání a rozhodnutí.

[38] Za takto účelové má Nejvyšší správní soud i ostatní stěžovatelovy námitky, včetně tvrzeného odeslání potvrzení o převzetí písemnosti doručené na elektronickou adresu jeho zmocněnce. Pokud by stěžovatel skutečně chtěl dosáhnout nápravy při doručování písemností na elektronickou adresu, měl k tomu dostatek příležitostí ve správním řízení (namísto měnění této adresy). Tvrzený důkaz ostatně ani nepřiložil k žalobě. Nejvyšší správní soud proto s odkazem na výše uvedené odmítl návrh nařízení soudního jednání k dodatečnému provedení takového důkazu.

V. Závěr a náklady řízení

[39] S ohledem na nedůvodnost všech stěžovatelových námitek Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[40] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v tomto řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady běžné administrativní činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. dubna 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu